

פעם,
שהטכניון היה צעיר
רענן ונמרץ,
המאבק היה לעיקר,
על השפה
בה ילמדו וילמדו.
על כספי השילומים
הדמי דמים מותרים?
למחקר?

עכשיו,
שהטכניון התברגן
אנשי הכיכרות שבה
בונים כיכרות לאנשים.
כיכר השמוקים לפנים
וכיכר הפותים מאחור,
לאיזון המינים,
והמלשינים.

עכשיו,
שהטכניון הזדקן
הוא חלה,
במחלת האדנות והיוהרה.
המאבק הוא עקר
על הכסף והממון,
לא רק שפתו התבלבלה
אף קולו המוסרי
נדם.

עכשיו,
שהטכניון התבהם
מצמצם במדעניו
ומרבה ביחצ"ניו.
הלימוד
כבר לא עיקר,
יען כי
אוניברסיטת
מחקר.

עכשיו,
שהטכניון הסתאב
הוא מסתיר,
את ערוותו הגלויה.
מכבס כביסה מלוכלכה
של מסעות גוליבר
ואתנן זונה,
כמחקר לדוגמה.

עכשיו,
הטכניון באמת זקוק
לקיר מגן בפתחו
(שנבנה בבלי-דעת).
לא על שם מי
אלא מפני מי
ומפני מה.

"אני אמרתי בחפזי כל-האדם כוזב" – תהילים